

UZASADNIENIE

Powód, (...) S.A. z siedzibą w B., wniósł o zasądzenie od pozwanego P. W. kwoty 21.364,39 zł. z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15.12.2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania podniósł, że pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie w dniu 16.02.2016 r. weksla do zapłaty w dniu 14.12.2016 r. kwoty w nim wskazanej, tj. 21.364,39 zł. Powód w dniu 14.11.2016 r. wezwał pozwanego do wykupu weksla. Pomimo to należność z weksla nie została zaspokojona i weksel nie został wykupiony.

Pozwany, P. W., nie wniósł odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawie.

W związku z tym, Sąd – uznając, że spełnione zostały przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. – wydał w dniu 26.05.2017 r. wyrok zaoczny, w którym uwzględnił w całości żądanie co do należności głównej, oddalił powództwo w części, dotyczącej odsetek umownych, zasądził na rzecz powoda koszty procesu, nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności i orzekł o kosztach sądowych w zakresie brakującej opłaty od pozwu. (wyrok zaoczny z dnia 26.05.2017 r. k. 22)

Pozwany wniósł skutecznie sprzeciw od powyższego orzeczenia, domagając się jego uchylecia i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. (karta 25-26)

W uzasadnieniu podniósł, że powód udzielił mu w dniu 15.02.2016 r. pożyczki w kwocie 8.500,00 zł., którą początkowo spłacał po 585,00 zł. miesięcznie. Przyznał, że następnie zaprzestał spłaty pożyczki z uwagi na trudną sytuację finansową. Zarzucił, że kwota pożyczki 8.500,00 zł. nie mogła w ciągu 8 miesięcy urosnąć do 21.364,39 zł. i że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. W jego ocenie powód naruszył przepisy i przekroczył limity kosztów pozaodsetkowych oraz opłat z tytułu zaległości w spłacie pożyczki.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, że dołączony do pozwu weksel in blanco z klauzulą „na zlecenie” wystawiony został i podpisany przez pozwanego jako weksel gwarancyjny, zabezpieczający umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...), zawartej z powodem. W umowie tej pozwany zobowiązał się do zapłaty na jego rzecz jako pożyczkodawcy kwoty 21.132,00 zł., jako całkowitej kwoty do zapłaty. Przyznał, że pozwanemu zgodnie z umową wypłacił 8.500,00 zł. Wskazał, że doliczone do kwoty pożyczki wynagrodzenie za jej udzielenie stanowi umowne wynagrodzenie za możliwość korzystania przez pożyczkobiorcę ze środków finansowych pożyczkodawcy. Jest ono obliczone za czas, na który umowa została zawarta od całkowitej kwoty pożyczki. Powód wyjaśnił również, że na podstawie pkt 7.2 umowy pożyczki pożyczkobiorca jest zobowiązany do zabezpieczenia spłaty pożyczki poprzez wyrażenie zgody na objęcie go ochroną ubezpieczeniową. W pkt 17 pozwany wyraził zgodę na skorzystanie z zastrzeżonej na jego rzecz ochrony ubezpieczeniowej na warunkach, określonych w Umowie Grupowego (...), zawartej przez powoda z (...) S.A. z siedzibą w W.. Powód jako ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia na rzecz pozwanego jako ubezpieczonego, do czego uprawnia go przepis art. 808 § 1 k.c. Wyjaśnił, że koszty windykacji naliczył na podstawie pkt 11.2 b w wysokości 20% z pozostałej do zapłaty kwoty w wysokości 3.521,40 zł. Umowne odsetkiienne zostały naliczone na podstawie pkt 13.1 umowy i wyniosły 40,23 zł., a odsetki wyliczone na podstawie pkt 11.2a to kwota 45,76 zł. Natomiast wskazana w wypowiedzeniu umowy pożyczki kwota 17.607,00 zł. to kwota niespłaconej pożyczki. Powód podniósł, że weksel został wypełniony w sposób prawidłowy, zgodnie z deklaracją wekslową, na kwotę wymagalnego zobowiązania pozwanego w dniu wypowiedzenia pożyczki, po uprzednim wezwaniu go do zapłaty zaległych rat pożyczki. (karta 38-40)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany P. W. zawarł w dniu 16.02.2016 r. z (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...). Zgodnie z jej treścią, kwota udzielonej pożyczki wyniosła 19.804,00 zł., całkowita kwota pożyczki 8.500,00

zł., koszt ubezpieczenia 10.083,00 zł., opłata przygotowawcza 1.221,00 zł., wynagrodzenie umowne 1.328,00 zł., wysokość miesięcznej raty 587,00 zł., całkowity koszt pożyczki 12.632,00 zł., całkowita kwota do spłaty 21.132,00 zł. Pożyczkobiorca zobowiązany był ponieść koszt opłaty przygotowawczej i koszt ubezpieczenia, które zostały potrącone z kwoty udzielonej pożyczki, tj. z kwoty 19.804,00 zł. Za udzielenie pożyczki pozwany zobowiązany był również zapłacić pożyczkodawcy wynagrodzenie umowne (kwota 1.328,00 zł.), liczone od całkowitej kwoty pożyczki. Opłata przygotowawcza przewidziana była za czynności faktyczne, związane z rozpatrzeniem wniosku, przygotowaniem oraz zawarciem umowy oraz udzieleniem pożyczki. Całkowity koszt pożyczki, tj. suma wszystkich kosztów, które pożyczkobiorca zobowiązany był ponieść, stanowił sumę opłaty przygotowawczej, kosztów ubezpieczenia i wynagrodzenia umownego za udzielenie pożyczki. Zgodnie z pkt 11.1 umowy, jeżeli pożyczkobiorca nie zapłacił w terminie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa pełne okresy płatności, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 – dniowego terminu i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. W takim przypadku pożyczkodawca miał prawo na wekslu in blanco wpisać datę i miejsce zapłaty oraz kwotę nie przekraczającą kwoty należnej do zapłaty z tytułu pozostałej niespłaconej części pożyczki, wynagrodzenia umownego oraz naliczyć i wpisać maksymalną wysokość odsetek umownych i kwotę w wysokości 20% z pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty do zapłaty tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej jednak niż faktycznie poniesione. Załącznik nr 1 do umowy pożyczki stanowiły szczegółowe warunki ubezpieczenia na życie pożyczkobiorców, będące podstawą zawarcia umowy ubezpieczenia, oraz deklaracja wekslowa wystawcy weksla z dnia 16.02.2016 r. na zabezpieczenie zwrotu pożyczki oraz wykonania innych zobowiązań, wynikających z umowy. Deklaracja ta zawierała upoważnienie dla powoda wypełnienia weksla, w szczególności wpisania sumy, odpowiadającej zadłużeniu pozwanego, łącznie z kosztami sądowymi. Tytułem zabezpieczenia spłaty zobowiązań, wynikających z umowy pożyczki z dnia 16.02.2016 r., pozwany wystawił w tymże dniu, tj. 16.02.2016 r., weksel in blanco. P. W. uiszczył sześć miesięcznych rat po 587,00 zł. każda oraz dokonał w dniu 15.09.2016 r. wpłaty kwoty 3,00 zł. Była to ostatnia jego wpłata z tytułu przedmiotowej pożyczki. Powód – po ostatecznym wezwaniu do zapłaty – wypowiedział umowę pożyczki pismem z dnia 14.11.2016 r. w związku z nieplaceniem zobowiązań przez pozwanego, zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat, informując, że dług wynosi 21.364,39 zł. Jednocześnie zawiadomił pozwanego, że stosownie do postanowień umowy pożyczki i deklaracji wekslowej wystawiony przez niego weksel in blanco został wypełniony.

(dowód: umowa pożyczki k. 41-47, załącznik nr 1 k. 48-49, deklaracja wekslowa k. 50, karta klienta k. 53, ostateczne wezwanie do zapłaty k. 55, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 59, weksel k. 3)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 21.364,39 zł. z umownymi odsetkami za opóźnienie, równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15.12.2016 r. do dnia zapłaty. Dochodzona pozwem należność wynika z weksla in blanco, wystawionego przez pozwanego jako zabezpieczenie roszczeń, wynikających z wiążącej strony umowy pożyczki z dnia 16.02.2016 r. W związku z powstaniem zaległości z tytułu tej umowy, powód wypełnił weksel in blanco oraz wezwał pozwanego do jego wykupu, czego w zakreślonym terminie pozwany nie uczynił.

Zgodnie z ustawą z dnia 28.04.1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U.Nr 37, poz. 282 ze zm.), weksel jest papierem wartościowym, sporządzonym w formie ściśle określonej przez przepisy prawa wekslowego. Weksel własny zawiera bezwarunkowe przyrzeczenie wystawcy zapłacenia określonej w nim sumy pieniężnej w określonym miejscu i czasie oraz stwarza bezwarunkową odpowiedzialność osób w nim podpisanych. Weksel in blanco może być środkiem zabezpieczenia wiarygodności, wynikających z różnorodnych stosunków prawnych. Wystawiony jako własny i wręczony w związku z zawarciem umowy pożyczki, prowadzi do powstania zobowiązania wekslowego wystawcy. Powinien być wypełniony przez uprawniony podmiot zgodnie z zawartym porozumieniem lub wystawioną deklaracją wekslową.

Powstałe w ten sposób zobowiązanie wekslowe ma co do zasady charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03.02.2016 r., V CSK 314/15, dochodząc wierzytelności wekslowej, wierzyciel nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania, może powołać się tylko na treść weksla. Wydanie wierzycielowi weksla stwarza domniemanie istnienia w chwili jego wydania wierzytelności w wysokości sumy wekslowej i przerzuca w ten sposób ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika, gdy tymczasem w braku weksla dowód istnienia i wysokości wierzytelności obciąża wierzyciela.

W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda weksel spełnia wszystkie przypisane prawem cechy ważności tego dokumentu i stanowi podstawę zobowiązania wekslowego pozwanego jako wystawcy.

Cechą weksla jest – jak to wyżej wskazano – przede wszystkim jego abstrakcyjność, która polega na oderwaniu weksla od stosunku podstawowego, co oznacza, że brak, nieważność lub wadliwość stosunku kauzalnego nie ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. (vide: Szpunar, Komentarz do prawa wekslowego, Wyd. Prawn. 1994, k. 15; T. Borkowski, Prawo wekslowe w praktyce, k. 15)

Konsekwencją i przejawem abstrakcyjności weksla jest zatem niedopuszczalność badania istnienia, ważności i wadliwości stosunku podstawowego (art. 17 Prawa wekslowego), przy czym niedopuszczalność ta nie zależy od woli pozwanego. W tym znaczeniu abstrakcyjność ma charakter obiektywny. Zasada opisana powyżej doznaje jednakże wyjątku. Przepisy prawa wekslowego przewidują bowiem możliwość badania stosunku podstawowego w dwóch przypadkach:

- w przypadku weksla zupełnego w chwili jego wystawienia podnoszenie zarzutów ze stosunku podstawowego dopuszczalne jest wyjątkowo, gdy weksel nadal znajduje się w rękach remitenta jako pierwszego wierzyciela, bądź gdy nabywca działał świadomie na niekorzyść dłużnika, (vide: Szpunar, Komentarz do prawa wekslowego, Wyd. Prawn. 1994, k. 16; T. Borkowski, Prawo wekslowe w praktyce, k. 27),
- w przypadku weksla niezupełnego w chwili jego wystawienia (weksla in blanco), wystawionego w celu zabezpieczenia zobowiązania ze stosunku podstawowego.

W takiej sytuacji osłabienie abstrakcyjności weksla polega na dopuszczalności badania stanów faktycznych, wynikających ze stosunku podstawowego, w szczególności tego, czy odpowiedzialność dłużnika w ramach stosunku wekslowego odpowiada jego odpowiedzialności ze stosunku podstawowego. Dopuszczalność wysuwania przez wystawcę weksla zarzutów ze stosunku podstawowego w takiej sytuacji wynika z art. 10 Prawa wekslowego. Przewiduje on, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Pogląd powyższy został zaakceptowany w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18.11.1970 r., I PR 407/70, stwierdził, że „weksel gwarancyjny nie jest wekslem abstrakcyjnym, lecz wekslem gwarantującym wykonanie zobowiązania, a więc kauzalnym”.

Reasumując, uznać należy za dopuszczalne badanie treści stosunku podstawowego w przypadku dochodzenia przez pierwszego wierzyciela należności z weksla in blanco przeciwko jego wystawcy.

W niniejszej sprawie powód, który jest pierwszym wierzycielem (zawarł z pozwanym umowę pożyczki z dnia 16.02.2016 r., która stanowi stosunek podstawowy), dochodził zapłaty z weksla niezupełnego w chwili jego wystawienia przez pozwanego (weksla in blanco), wystawionego w celu zabezpieczenia zobowiązania ze stosunku podstawowego.

W związku z powyższym, zgłoszenie przez pozwanego zarzutów, dotyczących zarówno stosunku podstawowego – umowy pożyczki z dnia 16.02.2016 r., jak i weksla, upoważniało Sąd do badania treści tego stosunku. Nie bez znaczenia przy tym jest fakt, że pozwany posiada przymiot konsumenta.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że umowa pożyczki zawarta pomiędzy stronami, oparta była o istniejący u strony powodowej wzorzec umowy. Postanowienia umowy nie były z pozwanym negocjowane (poza wysokością kwoty wypłaconej pożyczki), a pozwany zawarł tę umowę jako konsument. Kontrolę weksla w kontekście treści stosunku podstawowego należy uznać za szczególnie uzasadnioną w sprawach z udziałem konsumenta. Powyższe powoduje konieczność oceny przez Sąd umowy pożyczki z dnia 16.02.2016 r. pod kątem niedozwolonych postanowień umownych i rozważenia, czy w świetle art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia ww. umowy, przewidujące obowiązek zapłaty przez pożyczkobiorcę tzw. całkowitych kosztów pożyczki, jako że nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanym – konsumentem, są dla niego wiążące. Zgodnie z tym przepisem, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Z art. 385¹ § 3 k.c. wynika, iż nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy, przejętych z wzorca umowy, zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Zdaniem Sądu, z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie. W ocenie Sądu, zapis umowy, pozwalający stronie powodowej na pobranie całkowitych kosztów pożyczki w łącznej kwocie 12.632,00 zł. (przy kwocie udzielonej pożyczki 8.500,00 zł.) godzi w dobre obyczaje oraz narusza w sposób rażąco interes konsumenta. Koszty te należy uznać za rażąco wygórowane i nie mieszczące się w granicach swobody kontraktowania, określonej w art. 385¹ k.c., zważywszy że dłużnik zmuszony był przystać na tak ustalone warunki ze względu na swoją słabszą pozycję negocjacyjną.

Przypomnijmy, że na całkowity koszt pożyczki składają się: opłata przygotowawcza w kwocie 1.221,00 zł., wynagrodzenie umowne za udzielenie pożyczki wynoszące 1.328,00 zł. oraz koszty ubezpieczenia w kwocie 10.083,00 zł. (pkt 2.6 umowy pożyczki).

Opłata przygotowawcza przewidziana została za czynności faktyczne, związane z rozpatrzeniem wniosku, przygotowaniem oraz zawarciem umowy oraz udzieleniem pożyczki. Wynagrodzenie umowne należne było za udzielenie pożyczki. Wskazać należy, iż umowa nie przewidywała żadnego świadczenia wzajemnego pożyczkodawcy, odpowiadającego obowiązkowi zapłaty ww. kosztów. Świadczy to jednoznacznie o tym, iż zastrzeżone one zostały jedynie w celu maksymalizacji zysków wierzyciela, co prowadzi do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i nie powinno korzystać z ochrony prawnej. Opłaty te przysporzyłyby nadmiernych i nieusprawiedliwionych zysków wierzycielowi. Powód nie udowodnił przy tym, że postanowienia, dotyczące ww. opłat i kosztów, były indywidualnie uzgodnione z pozwanym (art. 385¹ § 3 i 4 k.c.), w konsekwencji z mocy art. 385¹ § 1 k.c. nie wiążą one stron. Nie prowadzi to jednocześnie do nieważności pozostałych postanowień umowy, zgodnie bowiem z art. 385¹ § 2 k.c. strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Podnieść należy, że powód w żaden sposób nie udokumentował zasadności pobrania tak wysokiej opłaty przygotowawczej i jej ekwiwalentności. W ocenie Sądu koszt czynności faktycznych, związanych z rozpatrzeniem wniosku, przygotowaniem oraz zawarciem umowy oraz udzieleniem pożyczki przedsiębiorcy zawodowo trudniącego się udzielaniem pożyczek na masową skalę – w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego – nie mógł wynosić 1.221,00 zł.

Odnośnie wynagrodzenia umownego za udzielenie pożyczki, zauważyć należy, że w myśl art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W przypadku umowy pożyczki o charakterze odpłatnym, wynagrodzenie

za korzystanie z kapitału stanowią przewidziane w kontrakcie odsetki. W związku z tym domaganie się przez pożyczkodawcę dodatkowego wynagrodzenia za udzielenie pożyczki (korzystanie z kapitału) jawi się jako mające na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych.

Poważne wątpliwości Sądu wzbudziły twierdzenia powoda w przedmiocie poniesionych przez niego kosztów ubezpieczenia w kwocie 10.083,00 zł. oraz kosztów windykacji, wyliczonych na sumę 3.521,40 zł. (karta 40). Podnieść należy, że wydatków z tego tytułu powód w żaden sposób nie udokumentował, tj. nie wykazał ich żadnym środkiem dowodowym. Wręcz nieprawdopodobna jest składka na ubezpieczenie zwrotu pożyczki w kwocie, przekraczającej jej sumę (koszt ubezpieczenia 10.083,00 zł. – suma pożyczki 8.500,00 zł.). Odnośnie kosztów windykacji zauważyć należy, że zgodnie z pkt 11.2 umowy, pożyczkodawca w przypadku wypowiedzenia umowy miał prawo na wekslu in blanco wpisać m.in. kwotę w wysokości 20% z pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty do zapłaty tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej jednak niż faktycznie poniesione. W związku z tym rzeczą powoda było udowodnienie rzeczywistych kosztów windykacji.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu, powód nie udokumentował należności z ww. tytułu, wbrew dyspozycji powołanego art. 6 k.c. Dodatkowo do kosztów ubezpieczenia oraz kosztów windykacji odnoszą się rozważania, poczynione powyżej odnośnie niedozwolonych postanowień umownych. W szczególności podnieść należy, że żądanie opłat za czynności windykacyjne i ubezpieczenie, które nie odzwierciedlają nakładów faktycznie poniesionych, w sposób rażąco narusza interesy ekonomiczne konsumenta i może przynosić wierzycielowi niczym nie uzasadnione korzyści.

Sąd przyjął w związku z tym, iż powodowi należy się od pozwanego całość dochodzonego pozwem roszczenia z tytułu niespłaconej części kapitału oraz z tytułu odsetek umownych, tj. łącznie kwota 5.060,99 zł. Co prawda pozwany podnosił, że spłacił więcej, niż to wynika z karty klienta (karta 53), jednakże twierdzenia te nie zostały potwierdzone żadnym dowodem. Kwota zasądanego roszczenia (5.060,99 zł.) ustalona została w oparciu o twierdzenia powoda, zawarte w jego piśmie z dnia 25.08.2017 r. (karta 38-40), w którym podał on, że należność wobec pozwanego obejmuje: koszty windykacji wynoszące 3.521,40 zł., odsetki w łącznej kwocie 85,99 zł. (40,23 zł. + 45,76 zł.) i kwotę niespłaconej pożyczki w wysokości 17.607,00 zł., co łącznie stanowi 21.214,39 zł. Od tej kwoty Sąd odjął sumę całkowitego kosztu pożyczki i koszty windykacji, tj. 16.153,40 zł. (12.632,00 zł. + 3.521,40 zł.). Kwota 5.060,99 zł. potwierdzona została złożonymi przez powoda dowodami: gdy się uwzględni kwotę pożyczki, wypłaconą pozwanemu, tj. 8.500,00 zł. i dokonane przez niego wpłaty rat w łącznej sumie 3.525,00 zł. (karta 53), otrzymujemy kwotę 4.975,00 zł. {8.500,00 zł. – (6 x 587,00 zł. + 3,00 zł.) = 4.975,00 zł.}. Gdy dodamy do tego kwotę odsetek umownych 85,99 zł., otrzymujemy należność do spłaty w kwocie 5.060,99 zł. Sąd uznał za zasadne również roszczenie powoda o odsetki od ww. należności, w związku z czym zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu.

W związku z powyższym, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 347 k.p.c., Sąd orzekł, jak w pkt 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 i nast. k.p.c., które ustalają reguły ponoszenia tych kosztów. Przepisy te ustanawiają dwie zasady, a mianowicie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i zasadę zwrotu kosztów celowych. Sąd stosownie do dyspozycji art. 100 k.p.c. rozdzielił stosunkowo koszty procesu. Powód wygrał w 23,69% i poniósł koszty w kwocie 3.885,00 zł., na które składają się uiszczona opłata od pozwu 268,00 zł., opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika 3.600,00 zł. Pozwany nie wykazał kosztów procesu (zgodnie z art. 348 k.p.c. koszty rozprawy zaocznej i sprzeciwu ponosi pozwany, choćby następnie wyrok zaoczny został uchylony). W związku z tym, powodowi należą się koszty procesu w kwocie 920,36 zł. (3.885,00 zł. x 23,69%)

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2016, poz. 623) w zw. z art. 100 k.p.c. Brakującą kwotę 801,00 zł. z tytułu opłaty od pozwu nakazano ściągnąć od powoda w 76,31% (801,00 zł. x 76,31% = 611,24 zł.), a od pozwanego w 23,69% (801,00 zł. x 23,69% = 189,76 zł.)

SSR Agnieszka Brzoskowska